

Савіцька В. В.,
кандидат юридичних наук,
асистент кафедри адміністративного права та процесу
Навчально-наукового інституту права
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ ЯК ФОРМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Анотація. Стаття присвячена особливостям правового регулювання електронного урядування як однієї з форм реалізації в публічного управління в діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування. З метою дослідження правового регулювання відносин електронного урядування проаналізовано низку міжнародних та вітчизняних нормативно-правових актів, якими було започатковано становлення розвитку електронного урядування в країнах європейського союзу та в Україні. Серед яких варто відмітити такі міжнародні акти, такі як: Директиву Європейського парламенту «Про систему електронних підписів, що застосовуються в межах Співтовариства»; Директиву «Про деякі правові аспекти інформаційних послуг, зокрема, електронної комерції, на внутрішньому ринку»; Директиву 2000/31/ЄС Європейського парламенту та Ради, Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи (2004) з питань е-урядування, а також Декларацію про європейську політику у галузі нових інформаційних технологій. Серед вітчизняних нормативно-правових актів звернено увагу на низку підзаконних актів, серед яких слід відмітити постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України, що стосувалися створення електронної інформаційної системи «Електронний Уряд», Концепції створення та функціонування інформаційної системи електронної взаємодії державних інформаційних ресурсів, Порядку проведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг, Концепції розвитку електронного урядування в Україні та Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації, а також Положення про Єдиний державний веб-портал електронних послуг. Зазначені та інші нормативно-правові акти надали можливість здійснити предметний аналіз правового регулювання електронного урядування надало авторці можливість детально проаналізувати предмет дослідження. Дозволило уявити правові засади впровадження в діяльність публічного управління електронного урядування, виявити як позитивні, так і недоліки взаємодії громадян із органами державної влади та місцевого самоврядування. Висвітлено визначення поняття «електронне урядування». Підкреслено, що незважаючи на те, що електронне урядування є одним із найважливіших інструментів впровадження органами публічної влади публічного адміністрування, надає нові можливості для організаційно-правового забезпечення нових інноваційних підходів в організації їх діяльності, електронне урядування поки що не в змозі в повній мірі забезпечити взаємодію громадян із органами державної влади та місцевого самоврядування. Звертається увага на те, що завдяки інформаційним технологіям відбувається перехід до нової форми організації діяльності органів публічної влади, а також якісно нового рівня

відносин між громадянами та органами державної влади та місцевого самоврядування. Вказано, що електронне урядування слід розглядати не лише як спосіб підвищення ефективності публічного управління та адміністрування, а й як головний елемент нових відносин громадян із органами публічної влади. Зроблено висновок, звертається позитивні кроки певні недоліки електронного урядування.

Ключові слова: електронне урядування, інформаційні технології, публічне адміністрування, публічне управління.

Постановка проблеми. Правове регулювання електронного урядування надає можливість використання інформаційно-комунікаційних системи для впровадження організації публічного адміністрування органами публічної влади, надає нові можливості для організаційно-правового забезпечення нових інноваційних підходів в організації їх діяльності. Відсутність повноцінної правової інформації щодо міжнародних та вітчизняних нормативних актів щодо електронного урядування не дає повноцінного уявлення про його впровадження в діяльність публічного управління, яке поки не в змозі в повній мірі забезпечити повноцінну взаємодію громадян із органами державної влади та місцевого самоврядування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження окремих питань електронного урядування у своїх працях досліджували такі провідні вітчизняні вчені, як: В. Б. Авер'янов, В. Р. Біла, В. В. Галунько, О. О. Губанов, Т. О. Коломоєць, В. К. Колпаков, С. В. Петков, Д. В. Приймаченко, О. П. Світличний, В. П. Тимошук, О. Б. Шевчук та ін. Поряд з цим на сьогодні відсутні публікації в яких аналізується стан правового впровадження електронного урядування в діяльність публічного управління.

Мета статті полягає в дослідженні стану правового регулювання відносин у галузі електронного урядування.

Вклад основного матеріалу. Питання дослідження електронного урядування як форми реалізації публічного управління необхідно розпочати із норм, що регулюють відносини у галузі електронного урядування. Незважаючи на те, що електронне урядування є одним із найважливіших інструментів впровадження організації публічного адміністрування органами публічної влади, надає нові можливості для організаційно-правового забезпечення нових інноваційних підходів в організації їх діяльності, електронне урядування поки що не в змозі в повній мірі забезпечити взаємодію громадян із органами державної влади та місцевого самоврядування. Під впливом розвитку інноваційних технологій, перед урядами європейських

країн постало питання позитивного забезпечення відносин між громадянами і урядами країн електронного урядування, в основу якої було покладено створення відповідної системи, яка б задовольнила інтереси громадян, суспільства і держави.

Зважаючи на це, варто зробити наголос, що характер демократичних процесів, які відбувалися в країнах Європи не міг не позначитися на діяльності органів державної влади. Між реформами системи державного управління та процесами, які відбуваються в нашій країні та країнах права Європейського Союзу є багато спільного. Однак, на відміну від України, основні структурні реформи органів державної влади (публічної адміністрації), особливо це стосується країн центральної та східної Європи, здійснювались внаслідок внутрішніх проблем та були продиктовані загальними вимогами демократизації та ринкової економіки. У подальшому це вагомий чинник відіграв істотну роль у визначенні напрямків реформування органів державної влади [1, с. 211].

Підставою впровадження електронного урядування стала діяльність Комісії Європейського Союзу, яка 16.04.1997 року представила до Європейського Парламенту, Ради, Комітету з Економічних і Соціальних питань та Комітету у справах регіонів Комюніке про європейську ініціативу в сфері електронної комерції. 8 жовтня 1997 року Комісія представила вказаним особам Комюніке про забезпечення безпеки та довіри в сфері електронного зв'язку – до європейської системи електронних цифрових підписів та шифрування. В подальшому 1 грудня 1997 року Рада ЄС запросила Комісію якомога швидше подати пропозиції щодо Директиви Європейського Парламенту та Ради про електронні цифрові підписи в сфері електронної комерції. Прийнята 13 грудня 1999 року Директива Європейського парламенту «Про систему електронних підписів, що застосовуються в межах Співтовариства» [2]. Директива сприяла використанню електронних підписів та їх юридичному визнанню, вона заклала правову основу для використання електронних підписів і певного виду послуг.

Декларація про європейську політику у галузі нових інформаційних технологій, прийнята Комітетом міністрів Ради Європи від 6.05.1999 р. [3], запровадила інформаційні технології та міжнародні стандарти електронного урядування в діяльність публічної адміністрації. На думку О. П. Світличного «В європейській адміністративно-правовій доктрині термін «публічна адміністрація» є синонімом терміну «орган державної влади». В європейських нормативних актах термін «публічна адміністрація» також згадується в різних контекстах. Як «публічна служба» (public service), «центральні уряди» (central governments), «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади» (regional, local and others public authorities)» [1, с. 210].

Впровадження електронного урядування потребувало врегулювання низки питань пов'язаних із інформаційними послугами та електронною комерцією в межах країн ЄС. З метою врегулювання цих та інших відносин, повноцінного забезпечення вільного руху товарів, послуг, розвиток інформаційних послуг в межах зони ЄС без внутрішніх кордонів, потребувало правового врегулювання інформаційних послуг та електронної комерції. Директива 2000/31/ЄС Європейського парламенту та Ради «Про деякі правові аспекти інформаційних послуг, зокрема, електронної комерції, на внутрішньому ринку» від 08.06.2000 р. [4], забезпечила правову та заклала загальну структуру регулювання визначених Директивою правових

аспектів інформаційних послуг та електронної комерції на внутрішньому ринку держав Співтовариства.

Прагнення окреслити основні принципи і шляхи формування та розвитку інформаційного суспільства у світі, спонукало лідерів країн G8 22.07.2020 р., ухвалити «Хартія глобального інформаційного суспільства» [5]. Основне завдання Хартії полягало не лише у стимулюванні та сприянні переходу до інформаційного суспільства, але також і в реалізації його повних економічних, соціальних та культурних переваг, розробка і впровадження інформаційних технологій.

Своєрідним закріпленням на міжнародному рівні вищевказаних нормативних актів стала Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи (2004), прийнята 15.12.2004 р., з питань е-урядування, забезпеченні підтримки електронної демократії та демократичності політичного процесу та функціонування інститутів представницької демократії [6].

Впровадження електронного урядування в діяльність публічної адміністрації, організація новим форм діяльності передбачало не тільки взаємозв'язок із громадянами, але й прозорість і відкритість діяльності посадових осіб публічної адміністрації у їх відносинах з громадянами, залучення громадян до управління державними справами шляхом використання інформаційно-комунікаційних технологій, потребувало відповідного нормативного-правового забезпечення.

Одним із перших таких нормативних актів незалежної України став Закон України «Про інформацію» від 02.10.1992 р. № 2657-ХІІ, який започаткував створення інформаційних систем і мереж інформації, розвиток електронного урядування. З метою захисту інформації, порядку доступу до неї та до державних інформаційних ресурсів або інформації з обмеженим доступом, вимога доступу до інформації, перелік користувачів та їх повноваження стосовно цієї інформації, було прийнято Закон України «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах» 05.07. 1994 р. № 80/94-ВР. Прийнятий 04.02.1998 р. Закон України «Про Концепція національної програми інформатизації» №75/98-ВР, визначив пріоритетні завдання по створенню нормативно-правової бази інформатизації, що включаючи систему захисту авторських прав і особистої інформації, розроблення національних стандартів у галузі інформатизації; формування електронної комунікаційної інфраструктури; здійсненню заходів щодо інформаційної безпеки.

З метою реалізації положень зазначених законів, створення додаткових умов для реалізації конституційних прав громадян на інформацію, участь в управлінні державними справами, Указом Президента України від 01.08.2002 р. № 683/2002 – запроваджено додаткові заходи щодо забезпечення відкритості у діяльності органів державної влади, що передбачало обов'язковість ведення ними Веб-сторінок та оперативного розміщення на них офіційної інформації про їх діяльність, виконання програм, планів, чинних та скасованих нормативно-правових актів, форм і зразків документів, архівної та іншої інформації, а також необхідність завчасного розміщення на таких Веб-сторінках проектів нормативно-правових актів з повідомленням про це засобів масової інформації [7].

Врегулювання відносини, що виникають у процесі створення, відправлення, передавання, одержання, зберігання, оброблення, використання та знищення електронних документів, потребувало відповідного нормативного регулювання. Закон України «Про електронні документи та електронний

документообіг» від 22.05.2003 р. № 851-IV, визначив засади електронного документообігу, порядок використання використання електронного підпису та печатки, юридична сила електронного документа та його копії.

На виконання положень зазначених законів і запровадження механізмів електронного урядування, надання громадянам та юридичним особам інформаційних та інших послуг, постановою Кабінету Міністрів України від 24.02.2003 р. № 208 – впроваджено заходи щодо створення електронної інформаційної системи «Електронний Уряд» [8].

Акцентуючи увагу на проблемні питання впровадження електронного урядування, що важливою умовою розвитку інформаційного суспільства та становлення електронної демократії, де кожен громадянин може створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися і обмінюватися інформацією та знаннями, використовувати інформаційні технології для розширення можливостей реалізації власного потенціалу, сприяти суспільному і особистісному розвитку, підвищувати якість життя та створювати умови для відкритого і прозорого державного управління, розпорядженням Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції створення та функціонування інформаційної системи електронної взаємодії державних інформаційних ресурсів» від 05.09.2012 р. № 634-р [9]. Прийнятий Закон України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 р. № 5203-VI, та постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг» від 03.01.2012 р. № 13 [10], забезпечило право фізичних та юридичних осіб на безоплатне отримання інформації про адміністративні послуги та порядок їх надання органами державної влади та місцевого самоврядування, що забезпечується шляхом надання їм безоплатного доступу до Єдиного державного веб-порталу електронних послуг, функціонування телефонної довідки та інформування таких суб'єктів через медіа, а також надало інформацію про центри надання адміністративних послуг та суб'єктів їх надання.

На виконання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, ратифікованої Законом України від 16.09.2014 р. № 1678-VII, та інших міжнародних угод було видано Указ Президента України «Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020» від 12.01.2015 р. № 5 [11], яка визначила розвиток електронного урядування як один з першочергових пріоритетів реформування системи державного управління та постанову Кабінету Міністрів України «Про Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції» від 04.10.2017 р. № 759 [12], яким затверджено

Положення про Урядовий офіс, одним із завдань якого є координації діяльності органів виконавчої влади з розроблення проектів законодавчих та інших нормативно-правових актів, спрямованих на виконання, а також удосконалення системи та механізму координації діяльності органів виконавчої влади у сферах європейської та євроатлантичної інтеграції.

Під впливом розвитку електронного урядування в Україні, визначення напрямків, механізмів і строків формування ефективної системи електронного урядування в Україні, задоволення інтересів та потреб фізичних та юридичних осіб, а також вдосконалення системи державного управління, розпоряджен-

ням Кабінету Міністрів України від 20.09.2017 р. № 649-р, було схвалено Концепцію розвитку електронного урядування в Україні, згідно положень якої електронне урядування – це форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян [13].

З метою впорядкування відносин електронного урядування, правових та організаційних засад електронної ідентифікації, надання електронних довірчих послуг, визначення прав та обов'язків суб'єктів відносин у сферах електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг, 05.10.2017 р. – прийнято Закон України «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги» № 2155-VIII, який крім іншого, визначив порядок здійснення державного контролю за дотриманням вимог законодавства у сферах електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг.

Наступним розпорядженням Кабінету Міністрів України схвалено Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації від 17.01.2018 р. № 67-р [14], яка висувала національний план розвитку здійснення електронної комерції, цифровізації реального сектору економіки. План розвитку було передбачено забезпечення електронної взаємодії державних інформаційних ресурсів та розвиток інфраструктури інтероперабельності є головним викликом для розвитку електронного урядування в Україні, а відсутність електронної взаємодії державних систем не дає змоги спростити порядок надання послуг та виконати вимоги Закону України «Про адміністративні послуги» щодо заборони вимагати від суб'єктів звернення інформацію або дані, що перебувають в інших органах влади, які вже були надані громадянами раніше. Під впливом трансформаційних змін у державному управлінні Концепцією ставилося завдання зробити державний сектор ефективним, реактивним, ціннісним, зменшити витрат на апаратне забезпечення шляхом впровадження цифрових робочих місць, вимагала від державного службовця гнучкості в методах виконання ними посадових обов'язків.

Подальші кроки правового регулювання відносин у галузі електронного урядування потребувало удосконалити механізм правового регулювання, який мав на меті забезпечити: інформаційну взаємодію між системою державних

електронних ресурсів та системою електронної взаємодії органів виконавчої влади; системами електронного документообігу суб'єктів розгляду звернень; отримання відомостей про показники якості послуг; надання електронних публічних послуг та плату за них. З цієї метою постановою Кабінету Міністрів України від 04.12.2019 р. № 1137, затверджено Положення про Єдиний державний вебпортал електронних послуг, яке визначило мету, основні завдання, функціональні можливості та суб'єктів Єдиного державного вебпорталу електронних послуг, зміст розміщеної на Порталі «Дія» інформації та порядок її внесення, порядок ведення Реєстру адміністративних послуг, а також інші питання щодо функціонування Порталу «Дія» [15]. Проте, ця система має й певні недоліки.

Ми погоджуємося із тезою, що інформаційно-комунікаційні технології наповнюють не лише чинне законодавство, але й покладаються в основу оновлення правової регламентації

відносин у сфері публічного адміністрування, зокрема адміністративної процедури [16, с. 331]. Прийнятий 17.02.2022 р. Закон України «Про адміністративну процедуру» № 2073-ІХ, який набув чинності 15.12.2023 р., шляхом окремих можливостей використання інформаційно-комунікаційних технологій, регулює відносини органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, інших суб'єктів, які відповідно до закону уповноважені здійснювати функції публічної адміністрації, з фізичними та юридичними особами щодо розгляду і вирішення адміністративних справ шляхом прийняття та виконання адміністративних актів.

Зазначені та інші нормативно-правові акти покликані забезпечити механізм правового регулювання відносин у галузі електронного урядування. Поряд з позитивним враженням у цій сфері відносин існують й певні недоліки, які першу чергу пов'язані з витоком із інформаційно-комунікаційних системи різного виду персональних даних громадян, що потребує відповідного реагування з боку держави.

Висновки. Забезпечуючи можливість використання інформаційно-комунікаційних технологій у галузі електронного урядування, правове регулювання відносин: відповідає потребам побудови демократичної, правової держави, запровадженню в діяльність публічного управління європейських принципів і стандартів; сприяє організації нових форм діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, їх взаємозв'язків із громадянами; передбачає досягнення ефективних результатів публічного управління найбільш раціональним шляхом; сприяє позитивним нововведенням у галузі електронного урядування; встановлює позитивну модель правової поведінки в публічному управлінні; загальнодоступність до інформаційно-комунікаційних ресурсів дозволяє громадянам отримувати необхідну інформацію та публічні послуги; надає можливість отримання громадянами різного виду публічних послуг; сприяє координації органів публічного адміністрування; забезпечує захист прав і свобод громадян у їх відносинах із посадовими особами органів публічного управління.

Між тим, у цій сфері відносин існують й певні недоліки, які іноді підривають довіру до електронного урядування. В першу чергу це пов'язано із тим, що інформаційно-комунікаційні системи не можуть гарантувати витоки різного виду інформації, яка може мати відношення до персональних даних громадян, охорони їх прав у галузі здоров'я тощо. Це потребує нових підходів до встановлення нових видів юридичної відповідальності до працівників та посадових осіб органів державної влади і місцевого самоврядування, так і сфери обслуговування, за розголошення різного виду інформації.

Література:

1. Світличний О.П. Службове право: витоки, сучасність та перспективи розвитку: колективна монографія / За заг. ред. Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова. Запоріжжя: Видавничий дім «Гельветика», 2017. С. 205-217.
2. Про систему електронних підписів, що застосовуються в межах Співтовариства: Директива Європейського парламенту від 13.12.1999 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_240#Text (дата звернення 25.01.2024).
3. Декларація про європейську політику у галузі нових інформаційних технологій: прийнята Комітетом міністрів Ради Європи 06-07.05.1999 р. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/MU99181> (дата звернення 25.01.2024).

4. Про деякі правові аспекти інформаційних послуг, зокрема, електронної комерції, на внутрішньому ринку: Директива 2000/31/ЄС Європейського парламенту та Ради від 08.06.2000 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_224#Text (дата звернення 26.01.2024).
5. Хартія глобального інформаційного суспільства: ухвала в Окнаві 22.07.2000 р. лідерами країн G8. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/MU00269> (дата звернення 26.01.2024).
6. Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи (2004) з питань е-урядування від 15.12.2004 р. URL: http://www.coe.int/T/E/Com/press/News/2004/-20041216_REC_CM.asp/ (дата звернення 26.01.2024).
7. Про додаткові заходи щодо забезпечення відкритості у діяльності органів державної влади: Указ Президента України від 01.08.2002 р. № 683/2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/683/2002#Text> (дата звернення 27.01.2024).
8. Про заходи щодо створення електронної інформаційної системи «Електронний Уряд»: постанова Кабінету Міністрів України від 24.02.2003 р. № 208. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/208-2003-п#Text> (дата звернення 27.01.2024).
9. Про схвалення Концепції створення та функціонування інформаційної системи електронної взаємодії державних інформаційних ресурсів: розпорядження Кабінету Міністрів України від 05.09.2012 р. № 634-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/634-2012-р#Text> (дата звернення 27.01.2024).
10. Про затвердження Порядку проведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 03.01.2012 р. № 13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/12-2012-п#Text> (дата звернення 27.01.2024).
11. Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020»: Указ Президента України від 12.01.2015 р. № 5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015#Text> (дата звернення 27.01.2024).
12. Про Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції: постанова Кабінету Міністрів України від 04.10.2017 р. № 759. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/759-2017-п#Text> (дата звернення 27.01.2024).
13. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні: розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.09.2017 р. № 649-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-р#Text> (дата звернення 27.01.2024).
14. Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації: розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.01.2018 р. № 67-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/67-2018-р#Text> (дата звернення 28.01.2024).
15. Положення про Єдиний державний вебпортал електронних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 04.12.2019 р. № 1137. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1137-2019-п#Text> (дата звернення 28.01.2024).
16. Адміністративне право та адміністративний процес в умовах воєнного стану в Україні: навчальний посібник: у 2-х томах. Том 1. За заг. ред. В. Галуцька, В. Фелика. Одеса: Видавництво «Юридика», 2024. 622 с.

Savitka V. Legal regulation of e-government as a form of public administration implementation in Ukraine

Summary. The article is devoted to the peculiarities of legal regulation of electronic governance as one of the forms of implementation in public administration in the activities of state authorities and local self-government bodies. In order to study the legal regulation of electronic governance relations, a number of international and domestic regulatory legal acts were analyzed, which initiated the development of electronic governance in the countries of the European Union and in Ukraine. Among which it is worth noting the following international acts,

such as: Directive of the European Parliament «On the system of electronic signatures used within the Community»; Directive «On certain legal aspects of information services, in particular, electronic commerce, in the internal market»; Directive 2000/31/EC of the European Parliament and of the Council, Recommendations of the Committee of Ministers of the Council of Europe (2004) on e-Government, as well as the Declaration on a European Policy in the Field of New Information Technologies. Among domestic regulatory legal acts, attention is drawn to a number of subordinate legislation, among which it is worth noting the resolutions and orders of the Cabinet of Ministers of Ukraine concerning the creation of the electronic information system «Electronic Government», the Concept of the creation and functioning of the information system for electronic interaction of state information resources, the Procedure for the implementation of the Unified State Portal of Administrative Services, the Concept of the Development of Electronic Governance in Ukraine and the Concept of the Development of the Digital Economy and Society of Ukraine for 2018–2020 and approval of the action plan for its implementation, as well as the Regulation on the Unified State Web Portal of Electronic Services. These and other regulatory legal acts provided an opportunity to carry out a substantive analysis of the legal regulation of electronic governance provided the author with

the opportunity to analyze the subject of the study in detail. It allowed us to present the legal principles of implementing electronic governance in the activities of public administration, to identify both positive and negative aspects of the interaction of citizens with state authorities and local self-government bodies. The definition of the concept of «electronic governance» is highlighted. It is emphasized that despite the fact that e-government is one of the most important tools for the implementation of public administration by public authorities, providing new opportunities for organizational and legal support for new innovative approaches in organizing their activities, e-government is still not able to fully ensure the interaction of citizens with state authorities and local self-government. Attention is drawn to the fact that thanks to information technologies, there is a transition to a new form of organizing the activities of public authorities, as well as a qualitatively new level of relations between citizens and state authorities and local self-government. It is indicated that e-government should be considered not only as a way to increase the efficiency of public management and administration, but also as the main element of new relations between citizens and public authorities. A conclusion is made, positive steps and certain shortcomings of e-government are noted.

Key words: electronic governance, information technologies, public administration, public management.